22/11/2020

“Εορτή Εισοδίων της Θεοτόκου στη χρονιά του κορωνοϊού”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμου

Ἡ Ἐκκλησία γιορτάζουμε σήμερα τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Ἕνα πραγματικὸ γεγονὸς ποὺ συνέβη «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», ὅταν ἡ Μαρία ὁδηγήθηκε στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος γιὰ νὰ τὴν ἀναλάβουν οἱ ἱερεῖς νὰ τὴν προστατεύσουν, νὰ τὴν ἀναθρέψουν (μαζὶ μὲ ἄλλα παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖ ἀφιερωμένα) καὶ μετὰ τὴν ἡλικία τῶν 12 ἐτῶν νὰ τὴν παντρέψουν, σύμφωνα μὲ τὰ ἱερὰ ἰσραηλιτικὰ ἔθιμα. Βεβαίως τὸ πραγματικὸ ἐκεῖνο γεγονὸς ἔχει τὴ θεολογική του ἑρμηνεία· «εἰσῆλθε στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτρέψει τὸ Θεὸ νὰ εἰσέλθει μέσα της κι ἔτσι νὰ ἀλληλοπεριχωρηθεῖ ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ βεβαιώνουμε τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐλπίζουμε στὴ βέβαιη θέωση τοῦ ἀνθρώπου».

Ὅμως, τὸ γεγονὸς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὸ Ναό, ἔχει καὶ γιὰ μᾶς σήμερα τεράστια διδακτικὴ σημασία. Ἴσως νὰ ἀπορεῖτε καὶ νὰ μὲ ρωτήσετε· «ἀπὸ τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου ἔχουμε νὰ ἀντλήσουμε διδάγματα, βεβαίως! ὅμως, ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, τί ἔχουμε νὰ διδαχθοῦμε»;

Ἔχουμε, ἀγαπητοί μου, ἔχουμε νὰ διδαχθοῦμε πολλά, ὅλοι μας, στὴν ἐποχή μας καὶ μάλιστα στὶς μέρες τῆς καραντίνας ποὺ λόγῳ τῆς πανδημίας βιώνουμε ὅλοι τόσο δύσκολα. Ἔχουμε νὰ διδαχθοῦμε καὶ μακάρι νὰ μᾶς ἀξιώσει ἡ Παναγία μας νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ νὰ τὸ ἀποδεχτοῦμε: ὅτι εἶναι ἀνάγκη ὅλοι μας νὰ εἰσέλθουμε κάποτε στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ!

Ἐδῶ, πάλι σᾶς ἀκούω νὰ μὲ παροτρύνετε· «ναί! πιέστε τὴν Κυβέρνηση νὰ ἀνοίξουν οἱ ναοί, νὰ ἐρχόμαστε κι ὄχι νὰ λειτουργούμαστε ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα καὶ τὶς τηλεοράσεις». Ὅμως, ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ ἀνοίξουν τὰ οἰκοδομήματα τῶν ναῶν γιὰ νὰ εἰσέλθουμε, ποὺ πολὺ καλὰ ἔκανε ἡ Κυβέρνηση καὶ τὰ ἔκλεισε, ἀφοῦ ὁ λαός μας ἔδειξε καὶ γενικὰ συνεχίζει νὰ δείχνει (ἴσως ἀπὸ κόπωση) ἐλλειπὴ εὐθύνη πάνω στὸ θέμα.

Ἐννοῶ ὅτι καὶ πρὶν τὴν πανδημία, πρὶν τὴν λήψη τῶν ἀπαγορευτικῶν μέτρων, οἱ χριστιανοὶ δὲν ἐρχόμασταν στοὺς ναούς, ἀκόμα κι ὅταν ἐκκλησιαζόμασταν, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, κάθε Κυριακή, ἴσως καὶ κάθε μέρα. Πάλι σᾶς ἀκούω νὰ ἀντιδρᾶτε· «τί θὲς νὰ πεῖς»; μοῦ φωνάζετε! Λέω, ὅτι στοὺς ναοὺς μπαίνοβγαίναμε, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ὅμως στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ δὲν εἰσερχόμασταν. Στὴ σκέψη τοῦ Θεοῦ δὲν εἰσχωρούσαμε, στὴν ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ δὲν ἀνταποκρινόμασταν, μὲ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ δὲν συνεργαζόμασταν καὶ στὴ δικαιοσύνη Του συνεχῶς σηκώναμε ἐνστάσεις. Καὶ ἐξηγοῦμαι.

Πιστέψαμε ὅτι συν-κυβερνούμε τὸ Κράτος μας, οἱ θρησκευόμενοι χριστιανοί, ἀκόμα καὶ πολλοὶ κληρικοί μας, ὅμως ἀποδείχτηκε ὅτι πολὺ καλύτερα τὸ κυβερνοῦν οἱ πολιτικοί, ἐπειδὴ ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ κατευθύνουμε τελικὰ οὔτε τὸ ποίμνιό μας.

Ἡ εὐσεβιστικὴ ἀλλοφροσύνη μετέτρεψε τὰ λογικὰ πρόβατὰ σὲ ἀπρόβλεπτα ἐρίφια ποὺ θέλησαν νὰ ὑποκαταστήσουν τοὺς ποιμένες. Ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς μᾶς διδάσκει νὰ ὑπακοῦμε ἀκόμα καὶ στὴν κοσμικὴ ἐξουσία (ποὺ στὸ κάτω-κάτω στὶς μέρες μας εἶναι ἀπὸ τὸ λαό μας δημοκρατικὰ ἐκλεγμένη), πολλοὶ χριστιανοί μας κίνησαν ἐπανάσταση ἐνάντια στὴν Ἐκκλησία τους, ποὺ δὲν ξέρω ἂν φέρει ἀνάσταση, πάντως μέχρι τώρα σπέρνει θανάτους.

Πιστέψαμε ὅτι ἐμᾶς, λόγῳ τῆς πίστεώς μας, ὑποχρεοῦται ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σώσει (τοὺς ἄλλους ὄχι), καὶ κάναμε ἐπίδειξη αὐτῆς τῆς πίστεώς μας. Ὅμως αὐτὴ ἡ

πίστη μας ἀποδείχτηκε λίγη, φτωχή, μικρὴ πίστη ποὺ ὄχι μόνο βουνὰ δὲν μπορεῖ νὰ μετακινήσει, ἀλλὰ οὔτε κὰν τὸν ἀπειροελάχιστο ἰό.

Διχαστήκαμε οἱ χριστιανοί, σχίσαμε τὸν ἄρραφο χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ, διακριθήκαμε σὲ εὐσεβεῖς: τάχα, ὅσοι ἀνεύθυνα ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὸν ἰὸ καὶ πίστευαν ἀφελῶς ὅτι εἶναι ἄτρωτοι· καὶ σὲ ἀσεβεῖς: συνήθως ἔτσι λένε τοὺς Ἐπισκόπους καὶ ὅσους συγκατανεύσαμε στὰ μέτρα καὶ καλέσαμε σὲ ὑπακοὴ στὴν Ἐκκλησία καὶ σὲ τάξη. Καὶ ὅσοι βιάστηκαν νὰ πατάξουν τοὺς ποιμένες, κηδεύουν σήμερα τὰ πρόβατα ἀλλότριας ποίμνης (ἀφοῦ δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα σ’ αὐτήν, ἀλλὰ χυμοῦν σὰν κλέφτες καὶ ληστὲς ἀπὸ ἀλλαχόθεν ἀνεύθυνες ψυχωσικὲς περιοχὲς τῆς ὑστερόβουλης ἀλαζονικῆς τους γνώμης. Καὶ δὲν κατάλαβαν πὼς ὅταν διακυβεύεται ἡ ὑγεία καὶ ἡ ζωή, τότε ἀκόμα καὶ ὁ θερμότερος πιστός, γίνεται ἐχθρός μας. Ὅταν μάλιστα ἐπέμενε ὁ Χριστὸς νὰ ἀποκτήσουμε παράλληλα μὲ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ περιστεριοῦ καὶ τὴ φρονιμάδα τοῦ φιδιοῦ.

Πιστέψαμε ὅτι εἴμαστε ὑπεράνθρωποι, κρύψαμε τὴν προσβολή μας ἀπὸ τὸν ἰὸ καὶ ὁδηγηθήκαμε στὸν τάφο, ἀντὶ νὰ ὁμολογήσουμε τὸ λάθος μας καὶ νὰ σαλπίσουμε τὸ ὀρθό. Δὲν εἶναι ταπεινωτικὸ νὰ παραδεχτεῖς ὅτι ὡς ἄνθρωπος κι ἐσὺ πάσχεις· ἀλαζονικὸ εἶναι νὰ τὸ κρύψεις, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ διαψευστεῖ δημόσια ὁ ἐγωϊσμός σου. Ὅταν ἐπικρέμεται θάνατος, τότε, καλὰ εἰπώθηκε, «μαγκιὲς» δὲν ἐπιτρέπονται. Οἱ εὐλαβεῖς ἐγωισμοί … σκοτώνουν!

Μά! εἶναι καὶ οἱ ἐκτὸς, τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔτσι ἀμφισβητοῦν τὴν θεία Κοινωνία! Ἔ! καί; θὰ πεθάνουμε ἐμεῖς, ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἄγευστοι, ἄπειροι καὶ ἀνίδεοι τῆς πνευματικῆς μας πορείας καὶ ἀμφισβητοῦν τὸ Μυστήριο τῆς ζωῆς; Βεβαίως, ἡ θεία Κοινωνία εἶναι ζωή, βεβαίως δὲν βλάπτεται κανένας ἀπ’ αὐτήν, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἐμπειρία, μετρήσιμη ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ ἀπροσμέτρητη ἀπὸ τοὺς κοντόφθαλμους ἀναλφάβητους τῆς ἐκκλησιαστικῆς βιοτῆς. Ὁπότε, τί; Θὰ ἀναλάβουμε ἐμεῖς νὰ τοὺς ἀποδείξουμε τὴ ζωή μας; ἢ θὰ γίνουμε δικηγόροι τοῦ Χριστοῦ; Ἐκεῖνος, δὲν ὑπερασπίστηκε οὔτε τὸν ἑαυτό του στὸ Πραιτώριο, ἀλλὰ σιωποῦσε, ὅταν ὁ Πιλᾶτος προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἀθωώσει.

Γι’ αὐτὸ φώναζα καὶ σᾶς ἔλεγα· φορᾶμε μάσκες μέχρι τὸ «μετὰ φόβου» καὶ ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ ἅγιο Ποτήριο, βγάζουμε τὴ μάσκα, κάνουμε τὸ σταυρό μας καὶ μὲ ταπείνωση, μὲ συντριβὴ κοινωνᾶμε. Δὲν παινευόμαστε γιὰ τὸ Μυστήριο, δὲν κραυγάζουμε «ἐλᾶτε νὰ δεῖτε ὅτι δὲν θὰ πάθουμε τίποτε», γιατὶ κάτι τέτοιο εἶναι ἐπίδειξη τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Ἐξάλλου, ἐμεῖς κοινωνᾶμε γιὰ νὰ ζήσουμε κι ὄχι γιὰ νὰ μὴν πεθάνουμε! Κοινωνᾶμε γιὰ νὰ ἔχουμε στὴ ζωή μας καὶ στὸ θάνατό μας συντροφιὰ τὸ Χριστό! Ἀλλά, αὐτὰ εἶναι βίωμα, δὲν εἶναι διαφήμιση στὴν ἀγορά! Βλέπετε, λοιπόν, πόσο ἔξω εἴμαστε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ σχέδιο, ἀπὸ τὴ βούληση τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη Του; Γι’ αυτό·

Ἂς σηκωθοῦν, κάποιοι, τάχα εὐσεβεῖς, ποὺ δὲν πίστεψαν ὅτι ὑπάρχει κορωνοϊός, λὲς καὶ μπορεῖ νὰ πέσει τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά τους ἂν δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός! Καὶ ἂς σοβαρευτοῦν.

Ἂς σηκωθοῦν, ὅσοι, κρυμμένοι τώρα στὰ λαγούμια τους, ἑτοιμάζονται νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἐγκληματικά τους κηρύγματα, ποὺ ἄρδευαν ἀλλοφροσύνη ἀπὸ τὴν ἐωσφορική τους ἔπαρση, ποὺ τελικὰ σκότωσε συνανθρώπους τους. Κι ἂς ἡρεμήσουν, ὅσο μποροῦν.

Ἂς σηκωθοῦν ὅσοι λάθεψαν καὶ δὲν ἄκουσαν τὴν Ἐκκλησία τους, ἀλλὰ τυχάρπαστους χριστέμπορους καὶ «γεγαυρωμένους ἐπὶ ὄχλους» διαδικτυακούς κι ἂς ταπεινωθοῦν μὲ ἐμπιστοσύνη στὴν Ἐκκλησία.

Ὅλοι νὰ σηκωθοῦμε, νὰ πᾶμε στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ (ὄχι μόνο στὸ οἰκοδόμημα), γιὰ νὰ εἰσέλθουμε, ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μας, στὴν ἁγία σκέψη Του, στὴν ἱερὴ βούλησή Του, στὸ θεῖο Του σχέδιο καὶ στὴν ἀνυπέρβλητη δικαιοσύνη Του.

Ἂς μποῦμε ταπεινωμένοι στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἡ μικρή, φτωχή, ὀρφανὴ καὶ ἄσημη τότε παρθένος. Ἂς μὴν φοβόμαστε τὴ λέξη καὶ τὴν ἔννοια τῆς ταπείνωσης, ἐξάλλου ἡ Ἐκκλησία ὅταν ταπεινώνεται, τότε ἐκτινάσσεται ὡς τὰ ἄστρα καὶ ἀστράφτει ὡς ὁ ἥλιος. Μὲ ταπείνωση, λοιπόν, ἂς καλλιεργήσουμε τὴν ἀναιμικὴ ἐμπιστοσύνη μας στὸ Θεό, μὲ ὑπακοή στὸ Σῶμα Του ποὺ εἶναι μόνο ἡ Ἐκκλησία κι ὄχι ὁ κάθε ὑπερφίαλος τάχα χριστιανός. Κι ἔτσι, ἐκεῖ ἂς περιμένουμε, ὅπως περίμενε ἡ Μαρία στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, νὰ ‘ρθει καὶ σὲ μᾶς ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς διαμηνύσει τὸ «χαῖρε».

Μόνο τότε θὰ φύγει ἀπὸ τὰ πρόσωπά μας ἡ θλίψη, μόνο τότε θὰ φύγει ἀπὸ τὴν κοινωνία μας ὁ φόβος καὶ ἡ μελαγχολία ποὺ μᾶς πλάκωσαν.

Ἂς μᾶς ἀξιώσει ἡ Παναγία μας νὰ μποῦμε κι ἐμεῖς γρήγορα στὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως μπῆκε κι ἐκείνη ἡ ἄχραντος Παρθένος, σήμερα. Ἀμήν.